

Mor el monjo Martí Sas, el sastre de Montserrat

Dll, 2/05/2022 per Catalunya Religió

(*Abadia de Montserrat*) Tenia 95 anys i en feia 62 que era monjo; actualment era el més ancià de tota la comunitat benedictina. El germà **Martí Sas i Masip** [va morir](#) dissabte al Monestir de Montserrat i aquest dilluns se n'ha celebrat el funeral. Va ser l'últim que va entrar al noviciat com a germà, separat del que feien els monjos destinats al sacerdoci i que, després de les reformes de la vida monàstica que van seguir el Concili Vaticà II, va fer la professió solemne l'any 1964, amb tots els altres germans, fent que tots els monjos compartissin des d'aquell moment una mateixa professió.

El germà Martí (Carles) Sas i Masip va néixer a Palma d'Ebre (diòcesi de Tortosa) el 8 de setembre de 1926. Va entrar al noviciat el 29 d'octubre 1958; va fer la professió simple el 30 d'octubre 1959, i la solemne el 15 d'agost de 1964. Va treballar a la sastreria del Monestir, des d'on va renovar els patrons de l'hàbit monàstic benedictí i va crear les túniques per als concelebrants.

“Va voler emprendre una nova vida quan va entrar al monestir perquè la vocació monàstica li va significar un redescobriments personal i fort de la fe cristiana a més de trenta anys, una edat una mica avançada per entrar al monestir, segons els costums d'aquell moment. Va mantenir sempre una actitud forta com a creient i com a monjo que alimentava d'aquella mena de conversió que l'havia portat d'una vida professional com a sastre al monestir”, ha dit el pare **Abat Manel Gasch** en l'[homilia de la missa exequial](#) del germà Martí, celebrada aquest dilluns a la Basílica de Santa Maria.

La seva qualitat de primer nivell com a sastre fora del monestir també va quedar dins de la seva transformació espiritual quan, col·laborant primer i encarregant-se després de la sastreria del monestir, “en va fer un ministeri i un servei, especialment en confecció de tota la roba litúrgica del monestir, mai fruit de la improvisació sinó amb una visió que Déu també havia de ser glorificat en la dignitat i el bon gust de les albes, les túniques, les casulles, els hàbits i les cogulles

amb una visió de l'harmonia que tot el conjunt havia de donar al cor dels monjos que celebrava i pregava, molt fidel al precepte de la Regla de Sant Benet que demana dignitat en el vestir dels germans", ha relatat l'abat.

"La nova vida abraçada després de la seva entrada al monestir també va tenir una dimensió de soledat i d'acolliment -ha continuat Gasch-. Durant molts anys va tenir cura i va buscar estones de soledat i silenci a l'ermita de Sant Dimes, lloc que estimava amb predilecció i el qual encara va visitar acomplerts els 90 anys, fins que no va ser-li físicament possible continuar-hi anant. Des de sant Dimes també va acollir a amics i alguns grups que s'acostaven per compartir-hi estones de pregària i celebració".